

aquesta hora per a calmar les vostres ànsies. Sortiu al carrer!

I bo i donant-los l'exemple, el professor seguit de tots els seus deixebles, sortí escapat de l'aula, anà a posar-se de cara a la paret del carrer del Condestable i.... els alumnes imitaren al professor.

D'aquest fet diuen que cada dia, a l'hora d'esbarjo, hi ha curses al Condestable per a veure qui hi arriba primer.

L'ocasió fa el lladre

L'Ajuntament, davant l'abús de certs industrials, s'havia imposat la tasca de canviar els precintats de les màquines donades de baixa de la contribució. Parlant d'aquesta qüestió en una de les penyes del Bar Europa, es discutia si li era possible a un «menut» impressor editar la fulla dominical que fa sortir cada setmana, tenint donada de baixa l'única màquina gran de què disposa. Els parers estaven quelcom dividits, fins que hi intervingué un conegut i «alt» industrial del mateix ram, el qual, opinant com la majoria dels tertulians, exclamà:

—Desenganyint-se! Si aquell senyor tingués precintada la màquina gran, **com jo hi tinc la meua**, no la podria fer sortir aquella publicació!

El fet no tindria res de l'altre món, si als pèrits municipals no se'ls hagués ocorregut, un dia, presentar-se a examinar el precinte de la màquina del «alt» industrial, en el precís instant en què hi tirava uns programes de cinema. El bon home quedà tot sorprès.

—Si, ja veureu.... —els digué— Compreneu que tenint precintada la màquina.... Però, es allò; l'ocasió fa el lladre, sabeu?

Les dimensions d'un nas

Era un dia d'hivern i de sol radiant. El nostre protagonista, advocat i funcionari, per més senyes, feia un dels seus regulars viatges a la capital. Des d'un vagó de segona classe contemplava extasiat, amb el cap fora la finestra, la campinya molletana. El fred picava de valent.... i una gota darrera l'altre anava rajant del nas del nostre heroi.

Del departament posterior, altre viatger treia el cap, també, admirant el paisatge. De sobte, el bon home es sent a la cara una partícula líquida, enganxosa. I tot seguit, una altra li taponava l'ull esquerre. Venia d'aquell nas que degotejava i la força del vent empenyia les seves partícules mucoses cap a la finestra del que seguia.

El bon viatger, ple d'ira, agafa un bastó, el treu per fora la finestra i.... trasss.... Una solemne bastonada es recolzà al nas del protagonista. El dolor degué ésser molt intens, car amb les dues mans posades sobre el nas anava fent tantes exclamacions, que prompte tingué ple de viatgers el seu compartiment.

—Què li ha passat? deien els uns.

—Què hi té aquí al nas?, feien els altres.

El cas fou que el pobre home es veié obligat a donar una explicació, i no atre-

vint-se a delatar al bastó de l'iracund viatger, per por a què esclatés una rialla general, exclamà:

—Es que he tret el nas per la finestra i he topat amb un pal del telègraf.

(*Rigurosament històric*).

AESOPUS

Contra-rèplica

al Sr. Figueras, de La Garriga

Tinc interès en contra-replicar a aquest minyó, no pas amb l'intent de convèncer a ell, sino per demostrar una vegada més fins on arriba el seu cinisme.

En primer lloc, dec fer constar, que no tinc perquè amagar-me d'ésser l'autor de la transcripció de la conversa publicada en aquest mateix setmanari el dia primer de Novembre passat, sinó que n'estic completament orgullós, ja que crec haver complert un deure de ciutadania, desemmascarant a aquest individu de la seva falsa posició política. Altrament, no vaig fer res més que transcriure-la al peu de la lletra, tal com els senyors que la sostingueren aquell dia l'anaven desgranant.

Això semblaria una excusa, si abans de remetre-la al Director d'Acció jo no m'hagués assegurat de la certesa de ço que en la mateixa es digué referent al senyor Figueras. La prova evidentíssima, és que ell no ho desmenteix pas. Al contrari, en fugí com una anguila, i és precisament perquè no pot contradir-ho. Ell ho sap bé prou que és cert que anà a fer els exercicis espirituals al Hotel Florida del Tibidabo. i sap també que tinc en mon poder una fotografia en la que, malgrat de tapar-li un capell un xic la cara, no hi ha pas cap dubte que es tracta d'ell mateix. Invito als senyors components de l'Esquerra d'aquesta localitat, que sembla son els que li fan l'alçaprem i de pas el tracten de COMPANYY, a que em demanin la mostra de la meua afirmació exacta.

Diu el Sr. Figueras, i això si que em fa molta gràcia, que quant una persona vol difamar (?) a altra, no deu adoptar el pseudonim. Bé, Sr. Figueras, bé. ¿Qui sap si pensaveu igual tres anys enrera, quant escrivieu, segons els nostres informes, aquell cèlebre escrit de «La Campana de Gràcia», i en el qual també segons tenim entès, maltractaveu, a les senyorettes del vostre estimat poble, i que sembla us ha valgut un seriós disgust, del qual encara no sabeu com en sortireu? Per ser polític, encara que dolent, s'ha de servir memòria i veig que vos no en teniu molta.

També l'erra, dient que jo he estat expulsat del Partit d'Esquerra en el qual no he figurat mai, ni ganes; de l'únic que em lamento, és de què m'hagués inspirat un xic de simpatia, al principi de la seva actuació; però precisament aquesta petita quantitat de simpatia, me la varen ro-

bar el dia de la repetició de les eleccions municipals al poble mateix del Sr. Figueras, on hom pogué constatar com els senyors d'Esquerra de La Garriga, interpreten els mots **llibertat, democràcia** i àdhuc **civilitat**, i ço que és més sensible, amb l'ajut d'uns quants matons (?) de Granollers.

Amb una ingenuïtat que fa enternir, diu també el Sr. Figueras, que per ço que fa referència a la seva persona en aquella conversa, no és altra cosa que *una al·lucinació filla d'una falsa maniobra política dels reaccionaris (?) del seu poble*.

Fugi, home, fugi! Em fa el mateix efecte que l'argument emprat aquests darrers dies pels elements d'Esquerra de Barcelona, que diuen que als anarquistes els subvencionen els monàrquics per tal de desbaratar els mítings esquerrans. No home' no! No compliquem més les coses i deixeu-los en pau als vostres reaccionaris de La Garriga. No veieu que no els hi feuombra? Que no veieu que tenen més talent que vos, per sapiguer guardar les distàncies?

Em reta també a una controvèrsia. Pobre noi! Això si que em dol no poder-lo complaure! No tinc el cinisme ni la fatxanderia seva per exhibir-me en públic, malgrat creure que en sortiria més mal parat del que ha quedat fins ara. Tanmateix, però, sense necessitat d'acudir a aquest mitjà, podia defensar-se directament des de les planes d'aquest setmanari i ja han vist els nostres lectors quina mena de defensa ha fet. La més ridícula que hom pugui imaginar-se.

I per acabar aquesta enutjosa polèmica, em permeto cridar l'atenció dels nostres volguts lectors, posant de relleu la facilitat que el senyor Figueras de La Garriga té en passar-se d'un partit al'altre, que jo qualifico de *salva-nàufreges*, ja que estic segur que el motiu que l'indueix a emprar aquest sistema no es altra que el d'aconseguir que li salvin les conseqüències d'aquell seu escrit famós de «La Campana de Gràcia» esmentat anteriorment, i a la vegada obtenir una plaça a la Generalitat que sembla li interessa també.

I vaja, prou! que tanmateix donariem una importància a aquest senyor que de bon tros no té i que per mi no mereix altra cosa que el més gran despreci.

GILBERT FONTDEVILA

CULTURA

INTERVIU

a l'amic Fontdevila

Fa uns dies, es celebrà a la Biblioteca Popular l'acte del repartiment de premis als alumnes de l'Escola Municipal de Música de la nostra ciutat. El fet d'haver-hi assistit en representació del Institut Municipal d'Estudis Superiors, lo agradable que s'em va fer l'assistència a l'acte i l'interès en que des de el primer moment vareig sentir per les manifestacions que amb motiu de